

Văn mẫu lớp 6: Tả hình ảnh mẹ hoặc cha khi em làm được một việc tốt

Dàn ý

1. Mở bài

- + Tình cảm của em đối với mẹ / cha.
- + Giới thiệu đối tượng cần tả: Hình ảnh mẹ / cha khi em làm được một việc tốt.

2. Thân bài

- + Khái quát chung về hoàn cảnh được tả:
 - Em làm được việc tốt khi nào (thời gian)?
 - Việc tốt đó là việc gì? (đạt điểm cao, được khen thưởng, giúp đỡ bạn, nhặt được của rơi trả lại cho người đánh mất...).
- + Hình ảnh mẹ / cha trong hoàn cảnh đó:
 - Vẻ mặt: Vui mừng, sung sướng, hài lòng...
 - Đôi mắt: Ánh lên niềm vui và tự hào, nhìn em thân thương, trìu mến...
 - Miệng cười tươi rộ...
 - Lời nói: Khen ngợi, động viên, tự hào, tin tưởng...
 - Hành động: Xoa đầu khen ngợi, ôm con vào lòng, ân cần, quan tâm chăm sóc...

3. Kết bài

- + Cảm nghĩ của em về cha / mẹ:
 - Cảm động trước tình yêu thương của cha / mẹ...
 - Tự nhủ phải cố gắng nhiều hơn nữa để cha mẹ vui lòng...

Tả hình ảnh mẹ khi em làm được một việc tốt mẫu 1

Người ta thường mơ ước nhiều và đôi khi mãi mê kiếm tìm hạnh phúc mà không hay hạnh phúc luôn ở bên cạnh mình. Gần gũi nhất chính là cha mẹ của chúng ta. Được cha mẹ yêu thương với mỗi người con là hạnh phúc lớn nhất. Còn mẹ và cha, chỉ cần nhìn thấy con khôn lớn an bình là đủ. Đơn giản là một

việc làm tốt cũng sẽ khiến mẹ cha vui vẻ. Hình ảnh mẹ khi em làm được một việc tốt vẫn luôn in đậm trong tâm trí em.

Thời gian không lâu trước đây, em đã làm được một việc tốt, việc làm không lớn nhưng mang ý nghĩa rất lớn với em. Trên con đường làng quen thuộc về nhà, em vô tình nhặt được một chiếc ví đánh rơi bên vệ đường. Trời nóng như đổ lửa, nhìn xung quanh lại không có ai, em nhớ lời mẹ dặn nhặt được của rơi phải trả cho người khác, không được tham lam nên loay hoay đưa đến chỗ chú công an. Làm thủ tục và để lại họ tên xong, em vội vã đạp xe về nhà. Đã quá trưa, mẹ ở nhà sẽ chờ cơm và lo lắng. Bởi vì vừa làm một việc có ích, em cảm thấy lòng mình khoan khoái hơn, cái nắng nóng của mùa hè cũng dịu đi trong gió lộng.

Cánh cổng sơn gỗ trắng gần ngay trước mắt, em thấy dáng mẹ thấp thoáng trước mái hiên, ánh mắt mẹ vẫn trông ngóng về phía ngõ. Mãi đến khi em dắt xe vào, mẹ mới thở phào nhẹ nhõm. Mẹ đỡ giúp em cặp sách trên lưng, nhẹ nhàng nhắc nhở: "Trời nắng mà đi đâu về muộn thế con. Mồ hôi ướt hết cả áo rồi này. Ôm là bỏ lại mớ mẹ đấy nhé". Em vâng dạ, cười hồi lỗi rồi nhanh chóng thay quần áo, ăn cơm. Trên bàn ăn đầy những món ngon làm từ đôi bàn tay khéo léo của mẹ. Em vui vẻ đem việc làm trước đó kể cho mẹ nghe.

Hình ảnh mẹ sau đó vẫn vẹn nguyên trong kí ức của em. Ngay khi em vừa dứt lời, em thấy đôi bàn tay đang gấp thức ăn của mẹ khựng lại. Trên khuôn mặt trái xoan thân thuộc như bừng sáng lên, ánh mắt mẹ nhìn em đầy triu mến và tự hào, mẹ nở một nụ cười. Nụ cười ấy tươi tắn và chứa đựng cả niềm tự hào của mẹ. Bao nhiêu vất vả, lo toan cho cuộc sống bộn bề thường ngày giây phút đó dường như tan biến hết chỉ còn lại nụ cười và niềm vui tỏa sáng. Mẹ ân cần gấp cho em thêm thức ăn, giọng nói vui vẻ hơn hẳn: "Con gái mẹ ngoan lắm. Như vậy mới là đứa trẻ tốt. Bố mẹ luôn hi vọng con trưởng thành tốt đẹp như thế. Mẹ rất vui vì con đã làm như vậy". Được mẹ khích lệ, động viên, em chợt thấy việc làm nhỏ bé của mình ý nghĩa hơn gấp nhiều lần. Cả bữa cơm hai mẹ con không ngớt lời qua lại. Mẹ tận tình giảng cho em nhiều bài học làm người hơn bằng tất cả tình yêu và những năm tháng đã qua của mẹ. Em chăm chú lắng nghe và ghi nhớ. Khung cảnh hài hòa đến nao lòng giữa cái oi bức. Gió lùa qua khe cửa mang theo cái mát rượi và hơi thở của hạnh phúc.

Tối hôm ấy, chủ nhân chiếc ví tìm đến nhà em để cảm ơn khiến gia đình em càng thêm niềm vui. Người làm rơi ví là một cô công nhân trên đường đưa con

tra đi khám bệnh. Mẹ trò chuyện với cô ấy một lúc lâu mới tạm biệt. Em thấy hình như mẹ còn vui hơn trước. Mẹ bất ngờ ôm em vào lòng, xoa mái tóc dài của em. Em vẫn nhớ như in lời nói mẹ thì thầm lúc ấy. Mẹ nói “Cảm ơn con, cảm ơn con gái vì con đã trưởng thành như vậy. Con là niềm tự hào của bố mẹ. Mẹ yêu con”. Vòng tay mẹ thêm chặt hơn, yêu thương ngọt ngào thấm dần vào trong tim. Mẹ thực sự là hình ảnh đẹp nhất.

Mẹ gọi điện cho bố và khoe với bố thành tích của em. Suốt cuộc điện thoại, nụ cười luôn nở trên đôi môi mẹ. Em chống cằm nhìn theo, khóe môi cũng bắt giắc treo lên một nụ cười. Thì ra mình có thể đem đến niềm vui cho bố mẹ như vậy, dù cho chỉ là một hành động nhỏ xíu trong cuộc sống này.

Sau này, em luôn khắc ghi hình ảnh mẹ lúc ấy để giữ động lực cho bản thân sống và rèn luyện tốt hơn. Hình ảnh mẹ lúc em mắc lỗi và hình ảnh mẹ khi em làm được việc tốt hài hòa trong tâm trí, nhắc nhở em phải sống tốt từng ngày. Sống cho mình và sống để xứng đáng với niềm tin của bố mẹ.

Tả hình ảnh mẹ khi em làm được một việc tốt mẫu 2

Hôm đó, khi đi học về, tôi chạy ngay đến bên mẹ đưa bài kiểm tra ra khoe. Nhìn điểm mười đỏ chói trên tay tôi, dường như bao vất vả, mệt nhọc trên khuôn mặt mẹ tan biến đi đâu hết. Mẹ ngạc nhiên, vui mừng hỏi lại: “Chánh được điểm mười toán thật cơ à?”. Mẹ kéo tôi vào lòng, đưa đôi bàn tay xương xương, gầy gầy vuốt nhẹ mái tóc rẽ tre rối bù của tôi. Rồi mẹ đặt đôi tay ấm áp ấy lên hai má tôi khẽ nói: “Con trai của mẹ giỏi lắm! Nhưng con đừng tự thỏa mãn, phải cố gắng thật nhiều hơn nữa con à!”

Buổi trưa mùa đông hôm ấy cũng chỉ có mẹ và tôi, nhưng căn nhà không hề lạnh lẽo mà đầy ắp niềm vui và rộn rã tiếng cười. Mẹ đi lại nhanh nhẹn, vừa dọn dẹp nhà cửa vừa vui vẻ trò chuyện với tôi và đôi lúc còn cất tiếng hát khe khẽ nữa. Chuyện ở lớp, ở trường, thầy cô bè bạn,... chuyện nào tôi kể mẹ cũng chăm chú lắng nghe. Vừa nghe mẹ vừa mỉm cười, gật đầu trù mến. Gương mặt mẹ rạng rỡ niềm vui, đôi môi nở nụ cười tươi tắn. Hình như bao lo toan, tất bật hằng ngày không còn in dấu trên khuôn mặt mẹ. Ánh mắt mẹ lấp lánh rạng ngời. Mẹ nhìn tôi bao dung, âu yếm. Cái nhìn của mẹ vừa như muốn chia vui vừa như muốn động viên khích lệ tôi phải cố gắng nhiều hơn nữa. Trên cành cây, mấy chú chim lích chích truyền cành, ngó nghiêng ngoài cửa sổ như cũng muốn chia vui cùng với mẹ con tôi. Tôi vô cùng hạnh phúc trước niềm vui của mẹ.

Bữa cơm của hai mẹ con chỉ có rau với trứng, nhưng tôi ăn rất ngon miệng. Có lẽ bởi lòng tôi náo nức một niềm vui: Vui vì đã làm được một việc tốt nho nhỏ khiến mẹ hài lòng. Tôi tự nhủ sẽ cố gắng làm nhiều việc tốt để niềm vui và nụ cười đọng mãi trên gương mặt mẹ.

Giờ đây, tuy đã là một cậu học sinh mười hai tuổi, nhưng tôi vẫn rất thích chạy nhảy, chơi đùa, nghịch ngợm. Nhờ có mẹ, tôi cũng đã phần nào khôn lớn. Tôi biết rằng: Hình ảnh mẹ, ánh mắt mẹ trong những lần tôi phạm lỗi cũng như làm được việc tốt sẽ luôn theo tôi, nhắc nhở tôi không mắc sai lầm trong cuộc sống, giúp tôi có thêm nghị lực vững bước trên đường đời.

Tả hình ảnh mẹ khi em làm được một việc tốt - Ngữ Văn lớp 6 - Mẫu 3

Trời đã xế chiều ánh hoàng hôn dần buông xuống, Cả nhà đang quây quần bên bữa cơm chiều. Chợt ngoài cửa có tiếng cô đưa thư gọi vọng vào: Mời bác Tâm ra nhận thư bảo đảm. Mẹ tôi vội vàng ra kí nhận rồi trở vào nhà với nét mặt rạng rỡ lạ thường. Mẹ vội vàng mở phong thư rồi reo lên con gái mẹ thành công rồi! Con gái mẹ thật giỏi! Đó là giây phút hạnh phúc nhất trong tuổi thơ tôi. Hình ảnh mẹ lúc ấy khiến tôi còn nhớ mãi.

Niềm vui ngập tràn trong căn nhà nhỏ bé. Niềm vui được nhân lên trong tim mỗi người. Niềm vui tỏa sáng rạng ngời trên gương mặt mẹ tôi. Bởi bao năm nay mẹ đã vất vả không quản ngại nắng mưa đưa tôi đi học vẽ, không những thế mẹ còn phải tần tảo sớm hôm làm việc kiếm tiền nuôi tôi ăn học. Mẹ dành dụm từng đồng tiền ít ỏi để mua bút lông, màu vẽ... Thành công của tôi hôm nay có không ít mồ hôi và công sức của mẹ.

Mẹ đọc đi đọc lại từng dòng chữ trong thư. Em: Nguyễn Thanh Thảo đạt giải nhất cuộc thi vẽ tranh "Mùa hè của em". Trong thư còn mời rõ 8 giờ sáng mai tại nhà văn hóa tỉnh sẽ tổ chức triển lãm tranh và phát giải thưởng. Lúc này tôi mới ngấm kĩ mẹ tôi. Làn da mẹ hình như hồng hơn, nụ cười tươi thắm hơn mà giọng nói mới ấm áp, dịu dàng làm sao. Vẫn giọng nói ấy sao hôm nay tôi thấy mến thương vô cùng. Thế rồi mẹ sửa soạn đi mời bà nội, bà ngoại sang nhà cùng chung niềm vui, niềm hạnh phúc của gia đình. Nhìn bước đi nhanh nhẹn, dáng người nhỏ nhắn tôi thấy thương mẹ và gắng học giỏi, vẽ đẹp hơn nữa để xứng đáng với lòng mong đợi của mẹ.

Rồi tối hôm ấy mẹ ôm tôi vào lòng nước mắt tuôn rơi. Có lẽ đó là những giọt nước mắt hạnh phúc tự hào của mẹ. Bởi mẹ vẫn thường dặn tôi rằng: Con cứ vẽ

những gì con yêu thích nhất. Vậy các bạn có biết tôi vẽ gì không? Đó chính là bức chân dung mẹ với dòng chữ "Mẹ tôi" dưới bức tranh.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tôi đã dần khôn lớn, trưởng thành. Trên bước đường thành công của tôi vẫn có bước chân tần tảo của người mẹ hiền.

Tả hình ảnh bố mẹ khi em làm được một việc tốt mẫu 4

Trời đã xế chiều nhưng nắng vẫn chói chang. Trên đường, người và xe tấp nập ngược xuôi, mặc cho hơi nóng bốc lên hầm hập. Một tuần trôi qua nhanh thật! Hôm nay đã là thứ bảy.

Chợt ngoài cửa có tiếng chú bưu tá gọi vọng vào: "Mời bác Quang ra kí nhận thư bảo đảm!". Buông vội tờ báo, ba em bước ra ngoài. Ít phút sau, ba trở vào tay cầm chiếc phong bì lớn. Ba cười thật tươi, vẻ mặt rạng rỡ lạ thường. Không nén nổi tò mò, em chạy đến bên ba và hỏi:

– Thư của ai hả ba?

Không trả lời, ba mở phong bì, lấy thư ra đọc rồi bắt chợt nhấc bổng em lên, quay tít. Tiếng reo của ba vang khắp căn phòng nhỏ:

– Thành công rồi! Cha con ta thành công rồi! Bông nhà ta đã đoạt giải thưởng cuộc thi vẽ Mùa hè của em! Con gái của ba giỏi lắm! Chúc mừng con! Ba sẽ thưởng cho con hộp màu nước thật "xịn" của Nhật! Thích không?!

Niềm vui tràn ngập, toả sáng trên gương mặt mỗi người thân trong gia đình. Ông nội em chậm rãi vuốt chòm râu bạc, từ tốn nói:

– Ông đã bảo mà! Cái Bông nhà ta có khiếu, lại say mê học vẽ. Có chí thì nên cháu ạ!

Mẹ em từ dưới bếp chạy lên, ôm em vào lòng, xuýt xoa khen:

– Bông của mẹ "cừ" thật đấy! Vượt qua được bao nhiêu bạn cùng tham gia thi vẽ. Thế là từ nay nhà ta có "hoạ sĩ" rồi! Nhưng mẹ bảo này, "hoạ sĩ Bông" chớ có mừng quá mà phồng mũi lên nghe chưa!

Trước tin vui, em xúc động đến chảy nước mắt. Em không ngờ bức tranh của mình lại đoạt được giải thưởng. Trong tranh, em vẽ một thảm cỏ xanh, một bầu trời trong xanh với những đám mây trắng bồng bênh, làm nền cho cô bé mặc bộ đồng phục học sinh, cổ quàng khăn đỏ, hai cánh tay giơ cao tung chú chim bồ câu trắng.

Trong thư mời ghi rõ 9 giờ sáng mai, Nhà văn hoá thiếu nhi thành phố sẽ tổ chức triển lãm tranh và lễ phát phần thưởng. Ba em bảo cả nhà cùng đi cho vui. Cu Tùng cứ tíu tít chạy tới chạy lui, năn nỉ: "Chị Bồng cho Tùng đi theo với nhé! ". Mẹ em mở tủ, chọn cho em bộ váy áo đẹp nhất. Không khí trong nhà rộn ràng và vui như Tết.

Người vui nhất có lẽ là ba em vì suốt mấy năm nay, ba không quản nắng mưa, đưa em đi học vẽ. Ba động viên em rất nhiều, Ba dành dụm từ đồng lương ít ỏi của mình để mua cho em bút lông, màu nước và giấy vẽ. Thành công của em hôm nay có không ít mồ hôi và công sức của ba. Đến một ngày nào đó, em sẽ vẽ bức chân dung của ba với vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc. Em tự nhủ phải cố gắng thêm nhiều để mang lại niềm vui, niềm tự hào cho những người thân yêu.

Tả hình ảnh bố mẹ khi em làm được một việc tốt mẫu 5

Tôi là cô bé cũng như những đứa trẻ khác đang trong độ tuổi đến trường, ngoài việc học ở trường về nhà phụ giúp gia đình những việc vặt và giúp mẹ nấu ăn. Sẽ chẳng có ai ngờ tôi có thể làm được việc tốt khiến bố mẹ vui lòng.

Tôi còn nhớ rõ hôm đó là một ngày nắng đẹp, bầu trời trong xanh không gợn chút mây, tôi cùng các bạn đang trở về nhà sau buổi học. Nhìn từ xa đã thấy bà cụ khoảng hơn 70 tuổi, đầu tóc bạc phơ, lưng hơi cong và chống gậy. Chắc có lẽ bà đang tìm cách qua đường nhưng chưa biết làm thế nào vì sợ dòng xe cộ đang chạy ngược xuôi tấp nập của buổi chiều tan tầm. Nhìn bà cụ tôi lại nhớ đến bà nội của mình ở nhà, tôi liền bước đến và cất lời: “cụ muốn qua đường phải không ạ ? con giúp cụ nhé”, nhìn tôi bà cụ nhoẻn miệng cười và cảm ơn rối rít. Nhìn dòng xe đang chạy tôi cũng hơi e sợ, bởi lẽ gần tới xe chạy rất nhanh, nhưng tôi lấy hết can đảm để dẫn đường và ra hiệu cho dòng xe ngừng lại. Cuối cùng thì cũng sang bên kia đường, bà cụ cảm ơn và cho tôi một món quà nhỏ làm kỉ niệm, bà kể con cháu bận quá nên không có thời gian chăm sóc cụ. Nghe vậy chợt thấy thương người bà ở nhà nhiều hơn.

Trời cũng đã tối sầm, tôi lễ phép chào bà, chạy thẳng về nhà. Về đến nơi đã thấy bóng mẹ nhỏ nhắn đứng trước cửa, khuôn mặt lo lắng, mẹ lo vì sao tôi về trễ mà không có lý do. Tôi xin lỗi mẹ và giải thích phải giúp bà cụ sang đường, mẹ nhoẻn miệng cười và xoa đầu khen con gái mẹ rất giỏi và biết giúp đỡ người khác trong lúc khó khăn.

Buổi tối hôm đó mẹ kể với bố về việc tốt mà tôi đã làm, ai cũng khen ngợi con gái còn nhỏ mà đã biết giúp đỡ người già. Cả nhà ăn bữa tối trong không khí vui vẻ, ấm cúng, cuối tuần bố mẹ thưởng cho tôi một chuyến đi chơi công viên.

Tôi rất vui vì việc làm nhỏ của mình khiến bố mẹ vui mừng. Khuôn mặt rạng rỡ, tự hào đó chắc chắn sẽ theo tôi cho đến khi trưởng thành.

Tham khảo các bài văn mẫu lớp 6:

<https://vndoc.com/mon-ngu-van-lop-6>